

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **Mgr. et Bc. L. N., DiS.**, advokátka, zastoupena: JUDr. Zdeňkem Klapkou, advokátem, se sídlem Prostějov, T.G.Masaryka 113/8, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Praha 1, Národní třída 16, zastoupena JUDr. Janem Sykou, advokátem, se sídlem Praha 1, Školská 12, o žalobě proti rozhodnutí odvolacího senátu České advokátní komory ze dne 13.11.2012, č.j. K 89/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí kárného senátu kárné komise České advokátní komory (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 29.6.2012, sp. zn. K 89/2011, jímž jí bylo uloženo kárné opatření podle § 32 odst. 3 písm. d) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii ve znění rozhodném (dále jen „zákon o advokacii“), a to dočasný zákaz výkonu advokacie na dobu jednoho roku, neboť se dopustila kárného provinění tím, že v souvislosti s kupní smlouvou ze dne 5.11.2011 uzavřenou mezi prodávající D. s.r.o. a kupující D.K. uzavřela smlouvu o úschově, která neměla písemnou formu, na základě níž převzala od D.K. na svůj účet do úschovy částku 450.743,-Kč, kterou vyplatila prodávající ve třech splátkách, a to dne 17.1.2011 ve výši 70.000,-Kč, dne 1.2.2011 ve výši 300.000,-Kč a dne 22.2.2011 ve výši 80.743,-Kč, aniž by byly splněny dohodnuté podmínky výplaty úschovy, tedy nechránila práva a oprávněné zájmy klienta a neřídila se jeho pokyny, při výkonu advokacie nejednala čestně a svědomitě, při výkonu advokacie nepostupovala tak, aby nesnižovala důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržovala pravidla

profesionální etiky ukládající jí povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu, povinnost plnit převzaté závazky, povinnost peníze a jiné hodnoty, které převzala ke stanovenému účelu, opatrovat s péčí řádného hospodáře a nepoužít je jinak než ke stanovenému účelu a povinnost při provádění úschov jiného majetku klienta postupovat podle příslušných právních a stavovských předpisů, když neuzavřela smlouvu o úschově v písemné formě, čímž porušila ustanovení § 16 odst. 1, 2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1, 2, čl. 9 odst. 2 a čl. 9a Pravidel profesionální etiky ve spojení s čl. 1 odst. 1 usnesení představenstva České advokátní komory č. 7/2004 Věstníku, o provádění úschov peněz, cenných papírů nebo jiného majetku advokátem (dále jen „usnesení ČAK č. 7/2004“). Rovněž jí byla uložena povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů kárného řízení ve výši 3.000,-Kč.

Žalobkyně v žalobě namítala nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nesprávné právní posouzení § 1 odst. 2 zákona o advokacii, neboť se vytýkaného jednání nedopustila jako advokátka. Uvedla, že v dané věci toliko bezúplatně poskytovala osobní pomoc a neměla uzavřenou smlouvu o poskytování právní pomoci. Odmítla opačný právní názor žalovaného s tím, že kupní smlouvu nevypracovala a své označení v kupní smlouvě dodatkem „advokát“ měla za irrelevantní. Taktéž tvrzení žalované o používání účtu, na kterém byla složena kupní cena, k pracovním účelům, považovala za nepodstatné. Dále poukázala na to, že se žalovaná s výše uvedenými námitkami v žalobou napadeném rozhodnutí řádně nevypořádala.

Dále nesouhlasila s právním posouzením svého jednání podle smlouvy o úschově, když kupní cena byla na její účet složena za účelem úhrady kupní ceny a nikoli za účelem správy majetku kupující. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 4053/2010 zdůraznila, že se tak mohlo jednat pouze o svěřeneckou smlouvu. Jelikož se na svěřeneckou smlouvu nevztahují stavovské předpisy, dovodila, že v jejím výše uvedeném jednání nelze spatřovat porušení stavovských předpisů.

Namítala nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, neboť tvrzení správních orgánů o vzniku majetkové újmy na straně kupující, o vypracování kupní smlouvy žalobkyní a o složení kupní ceny na účet žalobkyně nemá podklady ve správním spise. Rovněž sporovala hodnocení svědeckých výpovědí prodávající a kupující správními orgány. Svědecká výpověď prodávající byla považována za nevěrohodnou jen z důvodu přátelství s žalobkyní. Oproti tomu správní orgány vyhodnotily svědeckou výpověď kupující, která byla i stěžovatelkou v kárném řízení, jako věrohodnou. Své posouzení nelogicky zdůvodnily tak, že kupující nemá k žalobkyni žádný vztah, přestože jí měla způsobit značnou majetkovou újmu. Žalobkyně zdůraznila, že negativní vztah kupující k ní byl založen již podáním stížnosti proti ní. Hodnotící úvahy správních orgánů měla proto za ryze pocitové a neobjektivní, bez opory ve zjištěných skutečnostech.

Žalobkyně navrhla soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě odmítla veškeré žalobou uplatněné námitky. Zdůraznila, že žalobkyně jako advokátka převzala na svůj účet peněžní prostředky, které vyplatila bez splnění podmínek kupní smlouvy, čímž způsobila kupující škodu. Vše bylo prokázáno listinnými důkazy a žalobkyně toto potvrdila ve své výpovědi ze dne 8.11.2011 a vyjádření ze dne 27.4.2011.

Nesouhlasila s obranou žalobkyně, že konkrétní smluvní typ určuje kárnou odpovědnost advokátů. Poukaz žalobkyně na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 4053/2010 tak nebyl správný, neboť v něm nebyla řešena otázka kárné odpovědnosti. Navíc kárná žaloba řešila uzavření smlouvy o úschově bez povinné písemné formy a výplatu uschovaných peněz v rozporu se smluvními podmínkami.

Žalovaná uvedla, že důkazy byly posouzeny správně a žalobou napadená rozhodnutí jsou dostatečně odůvodněna. Existence exekučního titulu by byla v dané věci nadbytečná, jelikož v kárném řízení bylo prokázáno složení kupní ceny na účet žalobkyně a její nesprávné vyplacení prodávající, čímž právě byla kupující způsobena újma. Žalobkyně o kupní smlouvě věděla, rovněž tak o podmínkách výplaty kupní smlouvy, což vyplývá z jejího vyjádření ze dne 27.4.2011 a výpovědi ze dne 8.11.2011.

Závěrem poukázala na nepochopení kárné žaloby žalobkyní, neboť je třeba rozlišovat mezi občanskoprávním a kárným řízením, a rovněž tak mezi nároky kladenými na občana a na advokáta.

Žalovaná navrhla soudu, aby žalobu zamítl.

Při ústním jednání žalobkyně setrvala na svém procesním stanovisku. Zopakovala, že byla prodávající požádána, aby pro ni byla pouze jakýmsi „platebním místem“. A před výplatou kupní ceny byla prodávající ubezpečena, že podmínky pro výplatu byly splněny. Jelikož není telepat, důvěřivě spoléhala na pravdivost tvrzení prodávající a peníze jí vyplatila. Dále poukázala na to, že ona má z této situace jen problémy, přičemž kupující měla možnost zákonnou cestou se k penězům dostat a měla počkat, až prodávající vyhraje u soudu spor ohledně dotčených nemovitostí. Vysvětlila, že neměla zkušenosti s uzavíráním smluv o úschově, proto tak nečinila ani tehdy ani nyní, tuto skutečnost jí však nelze klást k tíži. Závěrem uvedla, že si nikdo nedokáže její pocity představit, ponaučila se však, jak má přistupovat i k osobám blízkým, v současné době jsou její klienti s její prací spokojeni a nebyla na ni podána ani žádná další stížnost.

Žalovaná na ústním jednání rovněž setrvala na svém procesním stanovisku. Zdůraznila, že nelze připustit, aby žalobkyně své profesní pochybení bagatelizovala slovy, že není telepat, a proto nemohla tušit, že ke splnění smluvní podmínky nedošlo. Uvedla, že by postačilo, kdyby žalobkyně nahlédla na internetové stránky katastru nemovitostí, neboť by tam zjistila rozhodné skutečnosti týkající se dotčených nemovitostí. Konstatovala, že z přednesu žalobkyně na jednání získala dojem, že dosud nepochopila důležitost dodržování veškerých stavovských pravidel. Rovněž si žalobkyně zřejmě plně neuvědomila, že způsobila problémy a škodu především kupující, tj. osobě, která důvěřovala etickému a profesionálnímu postupu žalobkyně jakožto advokátky.

Žalobkyně k prokázání svého tvrzení, že kupní smlouvu nezpracovávala, navrhla provést k důkazu účastnický výslech a výslechy svědků JUDr. A. N., R. D., D. K. a I. P., dále listinné důkazy, a to letenku společnosti WizzAir a itinerář letu. Soud listinné důkazy k důkazu přečetl a zjistil, že žalobkyně měla rezervován let z Prahy do Benátek dne 30.12.2010 a z Benátek do Prahy dne 6.1.2011. Dále soud usnesením zamítl veškeré žalobkyní požadované výslechy pro nadbytečnost, s ohledem na níže uvedené právní posouzení věci.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Dne 5.1.2011 byla uzavřena kupní smlouva, v jejímž čl. 3 odst. 2 bylo smluvními stranami dohodnuto, že druhou část kupní ceny ve výši 455.000,-Kč uhradí kupující prodávající: „do 25.1.2011 převodem na účet Mgr. L. N., advokátky v X, č. ú. X, u ČSOB, poštovní spořitelna“. Přičemž tato druhá část kupní ceny: „bude prodávající vyplacena po vkladu kupní smlouvy do katastru nemovitostí“. Z výpisu účtu kupující ke dni 8.2.2011 a z oznámení o výplatě z překlenovacího úvěru, č. smlouvy 3 125 306 5 52, ze dne 24.1.2011 vyplývá, že kupující na výše uvedený účet žalobkyně uhradila nejprve dne 10.1.2011 částku ve výši 70.000,-Kč a dne 24.1.2011 částky ve výši 194.816,91,-Kč a 185.926,05,-Kč, tj. celkem částku ve výši 450.742,96,-Kč.

Žalobkyně vyplatila kupní cenu prodávající, a to dne 17.1.2011 ve výši 70.000,-Kč, dne 1.2.2011 ve výši 300.000,-Kč a dne 22.2.2011 ve výši 80.743,-Kč, což vyplývá z příjmových pokladních dokladů prodávající ze dne 17.1.2011, 1.2.2011 a 22.2.2011.

Z dopisu Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, katastrální pracoviště Kolín ze dne 27.1.2011, č.j. V-228/2011-204 a z rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, katastrální pracoviště Kolín ze dne 25.2.2011, č.j. V-228/2011-204 soud zjistil, že návrh na vklad vlastnického práva kupující do katastru nemovitostí byl zamítnut.

Z dopisu právního zástupce kupující ze dne 8.3.2011 adresovaného žalobkyni vyplývá, že kupující žalobkyni požádala o vrácení kupní ceny, kterou složila dle kupní smlouvy na její účet, neboť vklad jejího vlastnického práva k nemovitostem do katastru nemovitostí byl zamítnut.

Dne 15.4.2011 podala kupující ke správnímu orgánu I. stupně stížnost na postup žalobkyně, neboť jí ze svého účtu nevrátila část kupní ceny, která měla být dle kupní smlouvy vyplacena prodávající až po provedení vkladu vlastnického práva kupující do katastru nemovitostí, což vyplývá ze stížnosti na postup žalobkyně ze dne 8.4.2011.

Žalobkyně ve vyjádření ze dne 27.4.2011 potvrdila, že od kupující převzala částky kupní ceny za účelem její ochrany, aby měla jistotu, že vše proběhne v pořádku. Tyto finance poté, co byl návrh na vklad podán na katastr nemovitostí, vyplatila prodávající. Připustila, že byla ve smlouvě označena jako advokát, vysvětlila, že se však jednalo o mylnou informaci. Uvedla, že kupní smlouvu nevypracovala a nemá ji ani k dispozici a kupující si zřejmě její text nesprávně vyložila. Zdůraznila, že v dané věci neposkytla advokátní úschovu.

Dne 21.7.2011 byla proti žalobkyni podána kárná žaloba.

Z vyjádření kupující ze dne 29.9.2011 vyplývá, že jí dosud nebyla kupní cena vrácena.

Dne 18.11.2011 se žalobkyně na jednání kárného senátu vyjádřila k věci tak, že byla kontaktována prodávající s prosbou, zda by na její účet mohla dojít platba. Jednalo se o běžnou praxi, neboť prodávající byla kamarádem žalobkyně. Poté, co jí prodávající sdělila, že smluvní podmínky byly splněny, vyplatila jí ze svého účtu peníze zaslané kupující. Následně ji kontaktovala kupující s tím, že kupní cena jí má být vrácena. Žalobkyně uvedla, že má dva účty a na oba jí docházejí platby jak soukromé, tak pracovní. Výše uvedené vyplývá ze zápisu o jednání kárného senátu ve věci žalobkyně sp.zn. K 89/2011 ze dne 18.11.2011.

Prodávající ve vyjádření ze dne 20.1.2012 potvrdila, že se s žalobkyní zná již od dětství. Žalobkyni nežádala o právní pomoc, toliko ji kontaktovala s tím, zda by pro ni mohla přijmout peníze. Kupní smlouvu zpracovala prodávající, žalobkyně pouze peníze přijala a poté na její pokyn odeslala, bez jakékoli odměny.

Kupující ve vyjádření ze dne 5.3.2012 uvedla, že prodávající jí sdělila, že kupní smlouvu připravuje její právníčka. Návrh smlouvy jí byl zaslán prodávající a byl zde odkaz na žalobkyni. Kupující byla se žalobkyní jen v telefonickém kontaktu, když zjišťovala, zda peníze na její účet došly a poté, když potřebovala zjistit její identifikační číslo k odeslání peněz z hypotéčního úvěru. Žalobkyně jí potvrdila, že s prodávající spolupracuje.

Dne 29.6.2012 ve věci rozhodl správní orgán I. stupně tak, jak uvedeno výše. V odůvodnění bylo uvedeno, že žalobkyně uzavřela smlouvu o úschově kupní ceny v ústní formě. Jelikož žalobkyně má přátelský vztah k prodávající, což bylo patrné i z jejího vyjádření, vyhodnotil její tvrzení rezervovaně. Naproti tomu kupující neměla k žalobkyni žádný vztah, proto jí správní orgán I. stupně uvěřil, že žalobkyně vypracovávala kupní smlouvu, věděla, že přijímá do úschovy kupní cenu na koupi nemovitosti a věděla, že výplata peněz prodávající je vázána na splnění podmínky, tedy na vklad vlastnického práva kupující k nemovitosti do katastru nemovitostí. Tomuto odpovídá i výpověď žalobkyně ze dne 8.11.2011, v níž uvedla, že nekontrolovala splnění podmínek pro výplatu, neboť prodávající věřila. Dovodil tak, že žalobkyně připustila, že věděla o vázání výplaty kupní ceny na splnění smluvních podmínek. Rovněž dospěl k závěru, že žalobkyně se skutku dopustila v hrubé nedbalosti, když si neověřila podmínky pro výplatu uschované kupní ceny.

O odvolání žalobkyně ze dne 23.8.2012, v němž namítala obdobně jako v žalobě, rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím. Rozhodnutí bylo odůvodněno tak, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn, když bylo prokázáno, že žalobkyně převzala částky kupní ceny od kupující v souvislosti s kupní smlouvou a vyplatila je prodávající bez dodržení podmínek ve smlouvě. Konkrétně žalovaná vycházela z kupní smlouvy ze dne 5.1.2011, dle které měla být kupní cena uhrazena na účet žalobkyně jako advokátky a měla být vyplacena prodávající po provedení vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí. Zároveň žalovaná poukázala na zásadní rozpory v tvrzeních žalobkyně, která ve vyjádření ze dne 27.4.2011 uvedla, že peníze převzala nestranně na svůj osobní účet v rámci ochrany kupující, aby měla jistotu, že vše proběhne v pořádku. Na druhou stranu žalobkyně na jednání dne 18.11.2011 uvedla, že peníze přijala proto, že ji kontaktovala prodávající, která jí bez vysvětlení požádala o přijetí platby. Rovněž tvrzení žalobkyně, že upozornila kupující na to, že ve věci nevystupuje jako advokátka, posoudila žalovaná jako nevěrohodné. Kupující by pak zajisté nezaslala kupní cenu v souladu s ustanoveními smlouvy právě žalobkyni. Dále vyhodnotila sporným i vyjádření žalobkyně v podání ze dne 27.4.2011, že kupní smlouvu neměla k dispozici, když na druhé straně žalobkyně tvrdila, že vše proběhlo v pořádku, kupní cenu vyplatila, když byl podán návrh na vklad dle smlouvy, jen kupující nepochopila text této smlouvy.

Žalovaná tak dovodila, že žalobkyně ve věci jako advokátka vystupovala, byť nepřijala odměnu. Žalobkyně totiž byla výslovně jako advokátka v kupní smlouvě označena, pro výplatu peněz od banky (stavební spořitelny) sdělila kupující své identifikační číslo a od banky peníze rovněž přijala. Ve světle jejího dosaženého právnického vzdělání, složení náročné advokátní zkoušky žalovaná poukázala na nelogičnost obrany žalobkyně založené na tvrzení o tom, že od neznámé osoby, z důvodu, který jí nebyl znám, převzala na svůj

bankovní účet finanční částku, kterou vyplatila třetí osobě, opět, aniž by znala důvod výplaty. Navíc nevěrohodnost této obrany žalobkyně vyplývá z listin, a to kupní smlouvy, stížnosti kupující, vyjádření kupující ze dne 5.3.2012, ale i z vyjádření a výpovědi žalobkyně. Žalovaná se plně ztotožnila s právním posouzením jednání žalobkyně v odvoláním napadeném rozhodnutí. Doplnila, že smlouvu o úschově nelze uzavřít ústní formou.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 1 odst. 2 zákona o advokacii se poskytováním právních služeb rozumí zastupování v řízení před soudy a jinými orgány, obhajoba v trestních věcech, udělování právních porad, sepisování listin, zpracovávání právních rozborů a další formy právní pomoci, jsou-li vykonávány soustavně a za úplatu. Poskytováním právních služeb se rozumí rovněž činnost opatrovníka pro řízení ustanoveného podle zvláštního právního předpisu, je-li vykonávána advokátem.

Podle § 16 odst. 1 zákona o advokacii advokát je povinen chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta a řídit se jeho pokyny. Pokyny klienta však není vázán, jsou-li v rozporu s právním nebo stavovským předpisem; o tom je advokát povinen klienta přiměřeně poučit.

Podle § 16 odst. 2 zákona o advokacii při výkonu advokacie je advokát povinen jednat čestně a svědomitě; je povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné.

Podle § 17 zákona o advokacii advokát postupuje při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis.

Podle čl. 1 odst. 1 usnesení ČAK č. 7/2004 se tímto stavovským předpisem řídí provádění úschovy peněz, cenných papírů nebo jiného majetku advokátem na základě smlouvy s klientem o správě majetku (§ 56a odst. 3 zákona) nebo na základě smlouvy o úschově; smlouva musí mít písemnou formu.

Podle čl. 4 odst. 1 usnesení č. 1/1997 představenstva České advokátní komory, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů ČR (dále jen „Etický kodex ČAK“) advokát je všeobecně povinen poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu.

Podle čl. 4 odst. 2 Etického kodexu ČAK advokát je povinen plnit převzaté závazky. Závazek nebo ručení za cizí závazek smí převzít jen tehdy, je-li si jist jeho splněním.

Podle čl. 9 odst. 2 Etického kodexu ČAK Peníze a jiné hodnoty, které advokát převzal ke stanovenému účelu, je povinen opatrovat s péčí řádného hospodáře, nesmí je použít jinak než ke stanovenému účelu. Případné přírůstky hodnot je povinen vydat složiteli, nebylo-li dohodnuto jinak. Povinnosti advokáta při provádění úschov peněz, cenných papírů nebo jiného majetku klienta advokátem stanovené příslušným stavovským předpisem tím nejsou dotčeny.

Podle čl. 9a Etického kodexu ČAK při provádění úschov peněz, cenných papírů nebo jiného majetku klienta je advokát povinen postupovat podle příslušných právních a stavovských předpisů.

Zásadní žalobní námitkou byla nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nesprávné právní posouzení jednání žalobkyně jakožto jednání advokátky ve smyslu § 1 odst. 2 zákona o advokacii.

Soud v této souvislosti poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 34/2003 – 47, v němž bylo konstatováno následující: „Dle § 1 odst. 1 zákona o advokacii upravuje tento zákon podmínky, za nichž mohou být poskytovány právní služby, jakož i poskytování právních služeb advokáty (dále jen "výkon advokacie").

Advokacii lze definovat jako činnost, nezávislé povolání vykonávané advokátem, tj. osobou právnícky vzdělanou, zvláště kvalifikovanou, která je zapsána v seznamu advokátů vedeném Českou advokátní komorou.

V citovaném ustanovení § 1 odst. 1 zákona o advokacii je obsažena legislativní zkratka "výkon advokacie", tedy výkon tohoto nezávislého povolání, pod kterou zákonodárce podřadil jak vlastní poskytování právních služeb advokáty, tak podmínky, za nichž mohou být tyto právní služby poskytovány. Advokát přitom nemůže poskytovat právní služby libovolnou formou, ale jen způsobem stanoveným v zákoně a za podmínek v něm uvedených.

Nelze přisvědčit stěžovateli, který "výkon advokacie" jako legislativní zkratku vztáhl pouze a právě jen na vlastní poskytování právní služby advokátem klientovi. To, že legislativní zkratka "výkon advokacie" nezahrnuje pouze poskytování právních služeb, ale je nutné v rámci ní rozlišovat dva samostatné pojmy, je patrné i z dalších ustanovení zákona o advokacii - např. z již výše citovaného ustanovení § 2 odst. 1, které hovoří o tom, kdo může poskytovat právní služby, či z ustanovení § 19 odst. 1, ve kterém jsou uvedeny důvody, pro které lze poskytnutí právních služeb odmítnout apod. Skutečnost, že zákonodárce důsledně rozlišil v zákoně o advokacii pojmy "poskytování právních služeb" a "výkon advokacie", vede k logickému závěru, že tam, kde použil pojem "výkon advokacie", měl na mysli veškeré úkony, které advokát činí v souvislosti s výkonem nezávislého povolání advokáta, tedy i ty, k nimž je povinován či které učiní v souvislosti s poskytováním právní služby na základě uzavřené smlouvy, a to i poté, co je zastupování klienta ukončeno, přičemž je činí nikoliv jako občan, ale jako advokát při výkonu svého povolání, tedy při výkonu advokacie. V § 1 odst. 1 zákona o advokacii je obsažena legislativní zkratka "výkon advokacie", tedy výkon tohoto nezávislého povolání, pod kterou zákonodárce podřadil jak vlastní poskytování právních služeb advokáty, tak podmínky, za nichž mohou být tyto právní služby poskytovány. Advokát přitom nemůže poskytovat právní služby libovolnou formou, ale jen způsobem stanoveným v zákoně a za podmínek v něm uvedených.

... Z pravidel profesionální etiky a pravidel soutěže advokátů, přijatých Usnesením představenstva ČAK č. 1/1997 a uveřejněných ve Věstníku ze dne 31.10.1996, vyplývá, že těmito pravidly jsou vázáni všichni advokáti zapsaní v seznamu advokátů vedeném ČAK (čl. 1 odst. 1).

Pokud ustanovení § 17 zákona o advokacii ukládá advokátovi povinnost chovat se při výkonu svého povolání - advokacie určitým způsobem, pravidla profesionální etiky jej zavazují k určitému chování nejen při výkonu advokacie, ale i v soukromé sféře, přičemž hlavním důvodem je ochrana advokátního stavu a ochrana veřejných zájmů. Z těchto hledisek je třeba chápat požadavky vymezené v čl. 4 odst. 1 pravidel, tedy všeobecné požadavky na poctivé, čestné a slušné chování advokáta, jako generální skutkovou podstatu pokrývající pravidla v celé jejich šíři. Požadavek poctivosti, čestnosti a slušnosti platí tedy nejen pro výkon advokacie, ale i pro soukromý život advokáta, pro vztahy k jeho soukromým věřitelům a dlužníkům, pro jeho projevy na veřejnosti, pro jeho chování ve společenském styku apod.“

Ve světle výše uvedeného rozhodnutí má soud za to, že žalovaná zcela správně v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyzdvihla dosažené vysoké vzdělání a náročnost výkonu advokacie, což klade na jednotlivé advokáty vysoké požadavky na odbornou kvalitu výkonu jejich práce. Zároveň však je advokát při jakémkoliv svém jednání povinen vzít v úvahu povinnosti uložené mu nejen zákony, ale taktéž pravidly profesionální etiky, a to i při rozhodování o tom, zda přijme na svůj účet kupní cenu dle smlouvy a zaváže se ji za určitých podmínek vyplatit. Zcela přiléhavé bylo i posouzení obrany žalobkyně spočívající v tvrzení, že v dané věci převzala od neznámé osoby, z důvodu, který jí nebyl znám, na svůj bankovní účet finanční částku, kterou vyplatila třetí osobě, opět, aniž by znala důvod výplaty, jako zcela nelogické. Navíc je takováto obrana žalobkyně v rozporu s pravidly profesionální etiky, jež zavazují žalobkyni, k určité vyšší kvalitě chování i v soukromé sféře tak, aby nebyla ohrožena důvěra a vážnost advokátního stavu.

Soud zdůrazňuje, že žalobkyni bylo kladeno za vinu nedbalostní jednání, jehož se dopustila vyplacením převzatých peněz v rozporu se smluvním ujednáním, čímž kupující způsobila škodu. Soud se zcela ztotožnil se závěrem správních orgánů, že žalobkyně tím, že si v textu smlouvy ponechala dodatek „advokátka“, převedla na svůj advokátní účet peníze dle kupní smlouvy a zavázala se je dle dohodnutých podmínek vyplatit, jednala způsobem, který je jí žalovanou vytýkán, při výkonu svého povolání, tedy při výkonu advokacie. Soud poukazuje shodně se žalovanou na vnitřní rozpory v jednotlivých vyjádřeních žalobkyně týkající se právě motivu přijetí peněz žalobkyní a pro stručnost na ně odkazuje. Žalobkyně se dopustila porušení povinností tím, že nevyčkala zápisu vlastnického práva kupující do katastru nemovitostí a kupní cenu ze svého účtu převedla na prodávající dříve, aniž došlo k zapsání vlastnického práva na kupující. Podílela se tak na vzniku situace, kdy kupující nejen že nebyla vlastníkem kupované věci, ale navíc nedostala zpět ani kupní cenu, kterou právě za účelem předejití vzniku této situace převedla na účet žalobkyně - advokátky. Soud se tedy zcela ztotožňuje s právním posouzením jednání žalobkyně, ke kterému v této věci dospěly správní orgány, když posoudily její jednání jako jednání naplňující skutkovou podstatu kárného provinění ve smyslu § 16 odst. 1, 2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1, 2, čl. 9 odst. 2 a čl. 9a Pravidel profesionální etiky ve spojení s čl. 1 odst. 1 usnesení ČAK č. 7/2004“.

Soud podotýká, že i v případě, pokud by žalobkyně jednala v dané věci pouze jako soukromá osoba, byla by rovněž povinna dostát všem podmínkám z kupní smlouvy, neboť jak citováno výše, advokát je povinen i ve svém soukromém životě zachovávat a dodržovat

požadavky poctivosti, čestnosti a slušnosti tak, aby svým jednáním nesnížil důstojnost a vážnost advokátního stavu.

Soud nesdílí ani námitku nesprávného právního posouzení jednání žalobkyně podle smlouvy o úschově, když se mělo jednat o svěřeneckou smlouvu, na níž se nevztahují stavovské předpisy. Shodně se žalovanou soud zdůrazňuje, že v posuzovaném řízení byla právní forma uzavřené smlouvy mezi smluvními stranami zcela bezpředmětná, když podstatným bylo toliko samotné jednání žalobkyně, k němuž byla z pozice advokátky povinna. Soud rovněž souhlasí se žalovanou, že poukaz žalobkyně na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 4053/2010 není přílehavý, neboť předmětem daného řízení byla náhrada škody advokáta za nesprávné započtení své pohledávky proti žalobcově. Nejvyšší soud zde řešil zcela odlišnou problematiku, a to odpovědnostního vztahu advokáta za škodu způsobenou klientovi.

Dále soud konstatuje, že se naopak ztotožnil se závěrem správních orgánů, že žalobkyně svým jednáním porušila čl. 1 odst. 1 usnesení ČAK č. 7/2004, jenž upravuje provádění úschovy peněz, mimo jiné na základě smlouvy o úschově s tím, že smlouva musí mít písemnou formu. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že mezi žalobkyní a kupující nebyla uzavřena písemná smlouva o úschově. Jejich vzájemné ujednání ohledně převzetí a vyplacení druhé části kupní ceny je obsaženo toliko v čl. 3.2. kupní smlouvy. Z obsahu dotčeného smluvního ustanovení je zřejmé, že se jedná o dvoustranný právní úkon, neboť je v něm uvedeno, k čemu se zavazuje kupující jako složitelka (tj. složit na účet schovatele - žalobkyně zde specifikovanou finanční částku odpovídající doplatku kupní ceny), a kdy a jak je žalobkyně - schovatel s těmito finančními prostředky oprávněna nakládat (uvolnit je a vyplácet k rukám prodávající). Práva a povinnosti prodávající v rámci úschovy (tj. přijetí a vyplacení peněz), nejsou v článku 3.2. kupní smlouvy uvedeny a ani z dalšího obsahu kupní smlouvy nevyplynou. Přičemž tzv. svěřenecká smlouva, na níž se odvolává žalobkyně, je trojstranným právním vztahem, který s advokátem uzavírají všechny strany závazkového právního vztahu a jehož účelem je zvýšená ochrana subjektivních práv a povinností účastníků daného hmotněprávního vztahu (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14.1.2014, sp.zn. 28 Cdo 3382/2013). S ohledem na výše uvedené má soud námitku nesprávného právního posouzení jednání žalobkyně nikoli podle smlouvy svěřenecké, nýbrž podle smlouvy o úschově, za vyvrácenou a ryze účelovou.

Dále žalobkyně namítala nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, neboť tvrzení správních orgánů o vzniku majetkové újmy na straně kupující, o vypracování kupní smlouvy žalobkyní a o složení kupní ceny na účet žalobkyně nemá podklady ve správním spise. Soud poukazuje na výše citovaný podstatný obsah správního spisu, jež zcela koresponduje se závěry o skutkovém stavu, jak jej zjistily správní orgány a soud.

Konkrétně měly správní orgány na jisto postavený závěr o vzniku majetkové újmy na straně kupující na základě vyjádření kupující ze dne 29.9.2011 a dopisu právního zástupce kupující ze dne 8.3.2011. Navíc žalobkyně si byla vědoma toho, že kupující nebyla vrácena kupní cena, když jak uvedla, ji sama kupující kontaktovala s tím, nechť jí kupní cenu vrátí, což vyplývá ze zápisu o jednání kárného senátu ve věci žalobkyně sp.zn. K 89/2011 ze dne 18.11.2011. Přesné údaje ohledně čísla advokátního účtu žalobkyně, na něž měla zaslat částku kupní ceny, získala kupující z čl. 3.2. smlouvy kupní ze dne 5.1.2011. Dále se ve správním spise nalézají výpisy z účtu kupující ke dni 8.2.2011, oznámení o výplatě z překlenovacího

úvěru, č. smlouvy 3 125 306 5 52, ze dne 24.1.2011 z nichž jednoznačně vyplývá, že kupující na výše uvedený účet žalobkyně uhradila celkem částku ve výši 450.742,96,-Kč. Přičemž žalobkyně kupní cenu nevrátila kupující, nýbrž ji vyplatila prodávající, což vyplývá z příjmových pokladních dokladů prodávající ze dne 17.1.2011, 1.2.2011 a 22.2.2011. Tudiž správní orgány nemohly mít žádnou pochybnost o vzniku majetkové újmy na straně kupující.

Soud dává žalobkyni za pravdu v tom, že tvrzení správních orgánů, že měla vypracovat kupní smlouvu, nebylo zcela přiléhavým. S ohledem na výše uvedené je totiž zřejmé, že správní orgány tímto tvrzením chtěly zdůraznit významný podíl žalobkyně na zpracování kupní smlouvy, jelikož žalobkyně svým svolením s uvedením svého jména a čísla účtu, podstatným způsobem ovlivnila, respektive určila obsah smluvní podmínky v čl. 3.2. kupní smlouvy. Jelikož určení konkrétní osoby zpracovatele kupní smlouvy nemá na právní posouzení dané věci žádný vliv, tak se rozhodně nejedná o pochybení takové intenzity, aby odůvodnilo zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, protože v jeho důsledku nebylo do právní sféry žalobkyně negativním způsobem definitivně zasaženo.

Závěrem žalobkyně sporovala způsob hodnocení svědeckých výpovědí správními orgány, jež měla za ryze pocitové a neobjektivní, bez opory ve zjištěných skutečnostech. Dle názoru soudu je při hodnocení svědeckých výpovědí zcela samozřejmé brát v potaz i osobní vztahy mezi účastníky navzájem, zvláště když žalobkyně s prodávající shodně potvrdily své nadstandardní přátelské vztahy od dětství. V posuzované věci přitom nelze přehlédnout, že žalobkyně s prodávající po celou dobu aktivně spolupracovala a jednala v její prospěch. Jednak spolu byly v kontaktu při uzavření kupní smlouvy již tím, že žalobkyně svolila s poskytnutím svých osobních údajů i s číslem účtu, a rovněž tak souhlasila se svou účastí při realizaci dané smlouvy. Dále se žalobkyně na odejmutí kupní ceny kupující do určité míry fakticky podílela tím, že ji v rozporu se smluvními podmínkami přeposlala právě prodávající. V této souvislosti soud akcentuje výpověď žalobkyně ze dne 8.11.2011, v níž uvedla, že nekontrolovala splnění podmínek pro výplatu, neboť prodávající věřila. Bylo tedy v zájmu prodávající vypovídat ve prospěch žalobkyně. Za této situace soud sdílí názor správních orgánů, že pokud byly výpovědi prodávající a kupující rozdílné, výše uvedené skutečnosti značně snížily věrohodnost výpovědí učiněných prodávající. Na druhé straně výpověď kupující zcela korespondovala s veškerými výše uvedenými listinnými důkazy a o její věrohodnosti nevznikly v průběhu řízení před správními orgány žádné důvodné pochybnosti. Na tom nemůže ničeho změnit ani nepodložené tvrzení žalobkyně, že kupující musela být vůči ní podjatá, když proti ní podala stížnost.

Soud rozhodně nesouhlasí s námitkou nedostatečného způsobu vypořádání veškerých výše uvedených námitek správními orgány a odkazuje na odůvodnění obou žalobou napadených rozhodnutí, z nichž soud v tomto rozsudku citoval. Správní orgány se uvedenými námitkami pečlivě zabývaly a jejich odůvodnění jsou určitá, srozumitelná a zcela dostatečná. Soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2009, č.j. 9Afs 70/2008-13, nález Ústavního soudu ze dne 12.2.2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19.3.2013, č.j. 8Afs 41/2012-50, rozhodnutí ze dne 6.6.2013, č.j. 1Afs 44/2013-30 s tím, že závěry citovaných judikátů lze plně vztáhnout také na rozhodnutí správních orgánů tak, že ačkoliv je jejich povinností svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek na detailní a vyčerpávající odpovědi na každou námitku. Soud zdůrazňuje, že požadavky kladené na správní orgány, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů, nesmí být přemrštěné. Takovéto přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by

ohrožoval funkčnost orgánů, především pak jejich schopnost efektivně, zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu, plnit zákonem jim uložené úkoly.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a ustálenou judikaturou soudů, dále soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení takové intenzity, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná a úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. září 2016

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková